

[M. Larsen.]

indenrigs kødkontrol, og det er forslag til en sådan lov, der nu foreligger til behandling. Jeg vil dog straks bemærke, at selvom det forsåvidt er forslag til en helt ny lov, hviler det dog i hovedprincipperne på den lov, der hidtil har været gældende.

Må jeg indledningsvis komplimentere landbrugsministeren for lovforslagets udformning og overskuelighed.

I § 1 defineres på en udmærket måde de forskellige begreber.

I § 2 fastslås formerne for kødkontrol. Enhver kommune kan indenfor sit område påbyde kødkontrol. Jeg har ved gennemlæsningen af dette lovforslag tænkt på, hvorfor man ikke indfører obligatorisk kødkontrol i samtlige kommuner.

§ 5 omhandler indførsel og forhandling af kød. Tidligere gjaldt tilladelsen til indførsel kun for dyr, der var slagtet på de offentlige slagtehus, formentlig fordi man var sikker på, at kødkontrollen dér var, som den skulle være i henhold til loven af 1908. Når der nu gives tilladelse til, at dyr, der er slagtet på eksport- og andelsslagterier, kan indføres samme steder som dyr, der er slagtet på de offentlige slagtehus, er det formentlig, fordi man mener, at kontrollen på disse steder nu er lige så betryggende som på de offentlige slagtehus.

§ 5 fastslår endvidere, og det er kærnepunktet i lovforslaget, at al forhandling af det såkaldte 2. kl. kød er forbudt. Det er et herligt fremskridt. Det er næsten en skamplet på den danske kødhandel, at det så længe har været tilladt at handle med 2. kl. kød, og når landet praktisk talt er renset for kvægtuberkulose, bortset fra de 3 nævnte amter, som vel også i løbet af et års tid er delvis renset, må det være en selvfølge, at handelen med 2. kl. kød ophører.

§ 7 omhandler trikiner og trikinundersøgelser. Der står, at svin over 100 kg skal underkastes trikinundersøgelse. Det er formentlig dyrets alder og ikke just dets vægt, der har betydning med hensyn til bestemmelse af, om det er trikismittet eller ikke. Jeg kan ikke tænke mig, at det er vægten, der er afgørende.

Så er der spørgsmålet om hjemmeslagtning og nødslagtning. Hvad angår hjemmeslagtning, er det stadig tilladt alle private, pensionater, kostskoler, forsørgelsesanstalter m. m. at slagte, og det er naturligt, at denne ret bibeholdes, men der er et svagt punkt her, nemlig kontrollen. I almindelighed er der ingen kontrol ved disse hjemmeslagtninger, hverken før eller efter slagtningen. Nu er jeg ikke helt klar over, om den

almindelige fremgangsmåde er, at man sælger de bedste dyr og beholder de dårligste eller omvendt. Hvis det er således, at man sælger de bedste dyr og beholder de dårligste, kunne der være grund til at spekulere over, om der ikke skulle være kontrol også med hjemmeslagtningen. Hvad nødslagtning angår, er jeg enig med ministeren om, at dyrene altid må slagtes i det nærmeste godkendte slagteri eller slagtehus. Den ordning, der til dato har været gældende for nødslagtede dyrs anvendelse, har ikke været god, men den bliver forhåbentlig bedre.

Lovforslaget har en sådan affattelse og betyder så mange forbedringer i forhold til den hidtil gældende lov, at vi sikkert allesammen her i tinget kan enes om at gennemføre det. Jeg skal på mit partis vegne give tilsagn om en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget.

Marius Buhl: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, er blevet syg, skal jeg som stedfortræder for ham sige en lille smule om det foreliggende lovforslag.

Formålet med lovforslaget er et dobbelt, for det første en koordination med det lovforslag, vi behandlede for et øjeblik siden — der er jo en hel del paragraffer, som skal ændres under forudsætning af, at lovforslaget om levnedsmidler vedtages —, og for det andet gennemførelse af visse ændringer i den nugældende lov.

De nødvendigeste og mest indgribende ændringer er følgende. For det første ændringen med hensyn til nødslagtning, som foreslås i § 2, stk. 5. Efter denne bestemmelse kan dyret føres til godkendt slagtehus og slagtes dér, og godkendt slagtehus vil sige ikke alene offentlige slagterier, men også private slagtehus rundt omkring i kommunerne. Dersom borttransport vil være i strid med dyrplageriloven, tilkaldes en dyrlæge, således at der ikke tilføjes dyret unødvendig lidelse. Det aflivede dyr føres så til godkendt slagtehus eller slagteri og behandles efter de almindelige kontrolregler. Det må ses som et fremskridt, at disse dyr nu kan føres til slagterierne og viderebehandles der. Såvidt jeg ved, har det ikke været sådan før, men man kan vel nok indvende, at der kan være en del steder, hvor man har måttet nedslagte et sådant dyr, hvorfor det kan volde nogen vanskelighed at få det ført til et godkendt slagtehus. Jeg ser ikke, at der skulle være noget i vejen for at kombinere den nuværende ordning med den foreslåede, sådan at dyret, når den stedlige dyrlæge udsteder en attest på gården, hvortil dyret